

15. neděle v mezidobí C

Neboť tento příkaz, který ti dnes ukládám, není pro tebe příliš nesnadný a není tak daleko od tebe. Vždyť je ti to slovo velmi blízké, je v tvých ústech a v tvém srdci, takže ho můžeš zachovávat. (Dtn 30,11.14)



První čtení

Deuteronomium 30,10-14

Mojžíš řekl lidu: "Budeš poslouchat hlas Hospodina, svého Boha, a zachovávat jeho příkazy a nařízení, to, co je napsáno v knize tohoto Zákona, a obrátíš se k Hospodinu, svému Bohu, celým srdcem a celou duší. Neboť tento příkaz, který ti dnes ukládám, není pro tebe příliš nesnadný a není tak daleko od tebe. Není na nebi, že bys musel říkat: 'Kdopak nám vystoupí do nebe, aby nám ho snesl, oznámil, a my ho mohli zachovávat?' Není daleko za mořem, že bys musel říkat: 'Kdopak nám překročí moře, aby nám ho přinesl, oznámil, a my ho mohli zachovávat?' Vždyť je ti to slovo velmi blízké, je v tvých ústech a v tvém srdci, takže ho můžeš zachovávat."

Druhé čtení

Kolosanům 1,15-20

Ježíš Kristus je (věrný) obraz neviditelného Boha, dříve zrozený než celé tvorstvo. V něm bylo stvořeno všechno na nebi i na zemi, (svět) viditelný i neviditelný: ať už jsou to (andělé) při trůnu, ať jsou to panstva, ať jsou to knížata, ať jsou to mocnosti. Všecko je stvořeno skrze něho a pro něho. (Kristus) je dříve než všechno (ostatní) a všechno trvá v něm. A on je hlava těla, to je církve: on je počátek, prvorozený mezi vzkříšenými z mrtvých. Tak má ve všem prvenství. (Bůh totiž) rozhodl, aby se v něm usídlila veškerá plnost (dokonalosti), a že skrze něho usmíří se sebou všecko (tvorstvo) jak na nebi, tak na zemi tím, že jeho krví (prolitou) na kříži zjedná pokoj.

Evangelium

Lukáš 10,25-37

Jeden znalec Zákona povstal, aby přivedl Ježíše do úzkých, a zeptal se ho: "Mistře, co mám dělat, abych dostal věčný život?" (Ježíš) mu řekl: "Co je psáno v Zákoně? Jak tam čteš?" On odpověděl: "Miluj Pána, svého Boha, celým svým srdcem, celou svou duší, celou svou silou i celou svou myslí, a

svého bližního jako sám sebe." Řekl mu: "Správně jsi odpověděl. To dělej a budeš žít." Ale on se chtěl ospravedlnit, a proto se Ježíše zeptal: "A kdo je můj bližní?" Ježíš se ujal slova a řekl: "Jeden člověk sestupoval z Jeruzaléma do Jericha a octl se mezi lupiči. Ti ho o všechno obrali, zbili, nechali napolo mrtvého a odešli. Náhodou šel tou cestou nějaký kněz; viděl ho, ale vyhnul se mu. Stejně i jeden levita přišel k tomu místu; viděl ho, ale vyhnul se mu. Také jeden Samaritán přišel na své cestě k němu, viděl ho a bylo mu ho líto. Přistoupil k němu, nalil mu do ran oleje a vína, obvázal je, vysadil ho na svého soumara, dopravil do hostince a staral se o něho. Druhého dne vytáhl dva denáry a dal je hostinskému se slovy: 'Starej se o něho, a co vynaložíš navíc, já ti doplatím, až se budu vracet.' Co myslíš, kdo z těch tří se zachoval jako bližní k tomu, který se octl mezi lupiči?" On odpověděl: "Ten, kdo mu prokázal milosrdenství." A Ježíš mu řekl: "Jdi a stejně jednej i ty!"

K zamyšlení

Evangelium dnešního dne začíná otázkou: "Mistře, co musím učinit...?" To je – oproti všem ostatním omezeným zákonům – otázka, kterou se ptají křesťané po svém místě na světě. Žijeme – bez toho aby nám to bylo zřejmé – každodenně v různých oblastech, která mají svá vlastní pravidla, zákony a formy. Proto nám hrozí nebezpečí, že se také víra stane určitým "odvětvím", určitou "nedělní povinností", která nemá s ostatními odvětvími našeho života již nic společného. V zaměstnání a v našem volném čase platí jiná pravidla ... Ale v okamžiku, kdy dojde k rozporu mezi naší vírou na jedné straně a naším "ostatním" životem na straně druhé, je něco v nepořádku. Víra je pouze tehdy smysluplná a pravá, když ovlivňuje náš celý život ve všech jeho oblastech!

Na to nás upozorňují slova dnešního čtení ze Starého zákona: "Tento příkaz, který ti dnes udílím, není pro tebe ani nepochopitelný, ani vzdálený." "Tento zákon" – to znamená to přikázání, které ke své spáse přijal Izrael od Jahveho, a který ukazuje cestu ke šťastnému životu ve společenství s tímto Bohem. Není ani neudržitelný ani nepraktický, je zaměřený na existenční požadavky, to znamená, že je vnitřně tak uspořádán, aby byl podstatou každého jednání. Zaměřený na existenční požadavky znamená též, že je toto přikázání v souladu s lidským jednáním a nepřetěžuje člověka – argument proti námitce, že člověk v každodenním životě neuspěje s Božími přikázáními.

Křesťanský zákon Boží lásky, lásky k bližním i k nám samotným by se měl stát základem našeho každodenního jednání a žil v nás každodenně vnitřním přesvědčením.

Na dotaz kdo je náš bližní a jak bychom se měli k němu zachovat nám dá odpověď podobenství o milosrdném Samaritánovi z evangelia. Představme si, že jsme tím mužem, který se vydá do Jeruzaléma. Znenadání nás přepadnou vrahové, kteří nám usilují o život. Každý z nás má pro tyto zločince své vlastní pojmenování. Můžou to být i vnitřní zločinci (zkušenost provinění), kteří nám zahradili cestu k životu. Ani kněží, ani levité (zobrazení zákona a tradice) nám nemohou pomoci, když padneme. Ale pak přijde někdo, kdo sleduje celý náš život. A to je samotný Kristus, který člověka vidí, přichází k němu, obvazuje mu rány a odvádí ho na bezpečné místo. Především je to on, kdo miluje a my jsme ti, kdo jsou milováni. Pak můžeme následovat jeho kroky ...

Z tohoto pohledu je otázka "Kdo je naším bližním?" nepodstatná. Ten, kdo má zkušenost, že byl Kristem milován a byl ukryt v Jeho ranách, smete ze stolu námitku, že láska k bližnímu právě teď není možná. Kdo je Bohem milován, kdo ví, že Bůh jej v jeho zraněních neopustí, pro něj není výzva lásky k bližnímu jen jakýmsi zbožným slovem během liturgie, ale ten se touto výzvou cítí být osobně zasažen. Ve všem, co prožíváme, je láska k bližnímu možná. Bližní, kteří nás potřebují potkáváme celý den. Musíme je brát vážně v jejich vlastním bytí a v jejich potřebách, abychom se pro ně stali Samaritány.